

RESEBERÄTTELSE

Indigo-resa till Marbella oktober 2010

av

Bengt Lidmalm

2010-11-01

„Wer eine Reise tut hat etwas zu erzählen“, den som gör en resa har något att berätta. Ja, så är det nog. Det kan göras på många sätt ur många perspektiv. Mitt syfte med dessa reseberättelser har varit att ge andra Indigo-ägare lite tips om goda vägar att färdas på, kanske några bra näringsställen och hotell dock utan att ha kollat så många.

Ja, då har man hittat en ny ursäkt att få ratta en Indigo igenom Europa. Vi hade ingen hemma i Marbella och där är ju säsongen längre så det är ju där en Indigo borde finnas över den i Sverige cab-hindrande säsongen. Hustruns bil var nu besiktigad och i ordning för en tur neröver.

Jag berättade vitt och brett om min förestående tur: - nercabbat genom Europa och erbjöd dessutom flera (en i taget dock) att åka med men tyvärr passade det ingen av de tillfrågade. Hustrun skulle flyga ner lite senare med dotter, barnbarn och syster så hon var heller inte aktuell för turen.

Nu blev inte resan precis som jag tänkt, nercabbat i lugn takt med stopp på trevliga platser med lite turistande. Det började redan avresedagen, måndagen den 18/10. Det regnade ihärdigt. Det gör för en nercabbad Indigo-förare normalt inget så länge det rullar på men står man stilla är det inte så kul. Och färden skulle börja med stillastående i färjkön till Stena Germanica. Därför blev det sufflett på. Jag minns inte när den senast var uppe.

Färjan är den nya Stena Germanica, ibland kallad Germanica III. Den lär vara världens längsta bilfärja och det skulle bli intressant att provåka med den. Den är dock inte ny, den har under namnet Stena Hollandia seglat i flera år mellan Hoek van Holland och Harwich. Vissa ombyggnader har skett för den nya rutten. Många skyltar var dock fortfarande på holländska. Det är ju ingen vacker skuta. Den har, som så många andra nya färjor, ett öppet bakdäck, mer som en ro-ro båt.

Ombord kom jag som sista bil (45 minuter före avgång!). Mycket fin hytt på däck 8 med en bred säng (eller koj heter det kanske ombord) och bra badrum. Verkade helt nytt. Av någon anledning hade jag beställt business class. Kanske var det där den breda sängen kom in? I alla fall ingick ett kylskåp med 2 Cava, 2 öl, 2 Coca Cola och 2 Ramlösa plus en stor chokladkartong. Inte så dumt!

En Cava, dusch och ombyte för att sen inspektera sällskapsytorna. Dom visar sig ligga på babordssidan av däck 7. Även här var det fräscht. En bar med buffématsalen akteröver sedan butik, bar i Riva-stuk och à la carte-matsalen föröver. Bredvid butiken hade man en vinprovningsanläggning jag aldrig sett

förut. En vägg full i flaskor och där man mot betalning på lämpligt sätt kunde få provsmaka viner. Helt utan betjäning.

Min plan hade varit att äta smörgåsbordet inte minst för att öl och vin ingår i behövlig mängd. Efter en draja i baren kom jag dock på andra tankar. Dom serverade jätteräkmackor där så det fick bli en sådan med ett glas vitt vin i stället. Bra att slippa bli proppmätt vilket man gärna blir i buffématsalen även om man bestämt sig för att bara ta av det allra gottaste...I baren akteröver då kvällsölen skulle förtäras kom jag i samspråk med en tysk som visade sig prata perfekt svenska. Han hade jobbat i Sverige för många år sedan och hade nu varit på älgjakt i Kungsör. Något han gjorde varje år. Det här var första året han inte skjutit någon älg. Det man fick skjuta var ko med en kalv. Han hade sett flera kor men alla hade haft två kalvar så det blev inget. Han berättade att han bodde söder om Hannover och då undrade jag om det var Hildesheim, nej det var söder om det och då sa jag Seesen och det var rätt. Han undrade hur jag visste och jag kunde berätta att jag bilat många gånger genom Tyskland och lite minns man ju.

Upp igen på morgonen efter en lugn natt. Det blåste rejält i Göteborg så jag var lite orolig för sjögång men det var ingen fara med den. Att båten är lång hjälper nog till att rida på vågorna i alla fall i motvnd. Vi fick också via högtalare veta att vi skulle bli en halvtimme sena pga hård vind. En annan orsak till att man har svårt att hålla tiden är kanske att man till skillnad från den gamla färjan måste vända både i Göteborg vid avfärd och i Kiel för tilläggning. Med längden på båten är det nog lite tidskrävande att få till det.

Frukost, som är bra på Stena, och sedan inspektion av vädret för att ta beslut om nercabbning eller inte. Ja, det var ganska enkelt. När nu suffletten väl var uppe och vädret såg ut som i Göteborg, helgrått med regn, fick den sitta kvar. På bildäcket vid väntan på avfart kom det fram många personer som ville prata Indigo. T o m en norrmans som visste vad det var! Det är alltid roligt! Det är en finess med att komma sent till färjan, man kan bakom alla köer kolla vilken som släpps av först och så ställer man sig längst bak i den kön, dvs jag kom av ganska fort.

Vi har nyligen i samband med en flytt tvingats gå igenom ägodelar. Då dök bland mycket annat mina gamla förarhandskar upp. Mjukt, brunt skinn med hålrad, beige ovansida. På senare år har man ju inte behövt använda sådana då läderrattar blivit vanliga. Det hade det också suttit i hustruns bil, faktiskt en modifierad Lamorghini Countach-ratt. Nu hade tutkontakterna i den gett upp så inför besiktningen var jag tvungen att byta ratt. I mina gömmor hade jag en fin, treekrad, svart mahognyratt som skulle passa. Med en sådan ratt kommer förarhandskar till sin fulla rätt. Nu gällde alltså hanskar på! Bakvänd Indigo-keps på huvudet men utan solbrillor i dunklet.

När bilen började rulla hade jag ännu inte bestämt mig för hur jag skulle åka. Å ena sidan kände jag för att komma vidare fort, dvs så fort som möjligt möta bra väder och cabba ner. Det talade för Autobahn mot Hamburg. Men å andra sidan är det en stressig sträcka och med risk för Stau före Elbtunnel. Jag började i alla fall köra däråt. Nu hade man skyltat om utfarten ur Kiel så man hamnade längre österut. Då såg jag skyltar mot Lübeck och Bad Segeberg så jag bestämde mig kvickt för att köra B404 sydost ut för att ansluta till B4 över Lüneburger Heide. Kallas också för "Ferienstrasse Ostsee Alpen". Jag har åkt den många gånger. Ibland tar det säkert längre tid än Autobahn Hamburg – Hannover men inte alltid då man är förskonad från Staus. Ett alternativ kunde varit att köra in i gamla Östtyskland där det också är lugnare men vi gjorde det med husbilen för en kort tid sedan så det fick vara den här gången. Då besökte vi bl a Ludwigslust men det är en annan trevlig historia.

Vägen är bitvis 4-filig från Kiel, delvis med Autobahnstandard men med en mycket lugnare trafik. Jag tycker mig se lite ljusningar i himlen då och då men inget som står sig. Cabben är fortfarande på. Hamburg-Lübeck och Hamburg-Berlin korsas längs B209. Vid Lauenburg kör jag över Elbe. Där är det slussar och varvsbyggnader och ganska fint. Vidare mot Lüneburg som lär vara en vacker stad väl värd ett besök. Har passerat många gånger men inte stannat. Vädret nu gjorde att jag passerade även denna gång.

Nu in på Bundesstrasse 4 över heden. Den känd för sparris och potatis bl a. Man åker förbi många fina bondbyar. Röda tegelhus. De större orterna rundar man. De galanta damerna med sina små husbilar står som vanligt längs vägarna här (har aldrig sett det på andra ställen) och väntar på sina kunder.

Något jag tänkt på att göra längs resan var att vandra lite i Harz. Jag har ju pilgrimsvandrat i somras till Santiago de Compostela och ville gärna hålla igång vandrandet. B4 går ju rakt mot Harz så det passade bra. Rundade Braunschweig med visst besvär då man har ett jättevägarbete med att göra om Südwestkreuz och sedan via Südkreuz till Bad Harzburg som är en typisk turistort från förrförra sekelskiftet med stora hotell. Därifrån en lång backe upp till toppen av Harz. Här uppe ligger en stor parkering, ett visitors center och näringsställen. Det är härifrån många börjar och kanske avslutar sina vandringar i Harz. Med regnet bokstavligt spolades mina vandringsplaner.

Vi, hustrun och jag, stannade till här för några år sedan för en lunch. Då vi tyvärr inte hade några pengar utan bara Visa-kort kollade vi först och det visade sig att restaurangen inte tog dom, Det var för mycket besvär för dom sa dom. Att det underlättade för kunderna verkade inte spela någon roll. Så vi drog vidare.

Med viss tillfredsställelse såg jag att det näringsstället var igenbommat nu. Så går det när man sätter den egna bekvämligheten för kundernas...

Nu var det åter lunchdags och Bayrische Alm såg inbjudande ut. Som en jättesportsuga i trä. Inne var allt i obehandlat trä, en jättespis i mitten och bord och stolar på olika nivåer. Precis som det skall se ut! 6 st Nürnberger Bratwurst med Sauerkraut und ein Bier kändes som att det inte kunde bli bättre. Det kunde det heller inte - perfekt!! Och sedan en espresso på det. 12 Euro senare (efter avdrag 50 cent för parkeringen) var jag på väg igen söderut.

Jag hade tagit kartboken och GPS:en med mig in för att planera nästa etapp. Den blev inåt gamla östtyskland, via Braunlage och Nordhausen till Erfurt. Trevlig väg! De gamla gränspassagerna börjar nu faktiskt bli osynliga. Innan kunde man inte missa dom. Nu hade jag börja få korn på en möjlig övenattningsort, Rothenburg ob der Tauber längs Romantische Strasse som kändes som ett bra alternativ för vidare färd. Då det fortfarande regnade fick det bli lite Autobahn för att komma framåt från Erfurt genom långa tunnlar mot Suhl och sedan Schweinfurt (Fichtel och Sachs hemort där jag en gång bott i deras flotta Gästehaus) och vidare förbi Würzburg in på Autobahn riktning Ulm.

I kvällningen anlände jag Rothenburg som ligger i Franken vid floden Tauber. Hustrun och jag har varit där för många år sedan, ätit lunch och gjort lite sightseeing. Varit uppe i något trångt torn och sett jättestopet borgmästaren lär ha tömt i ett drag för att rädda staden från inkräktare. Rothenburg är en gammal muromgärdad stad. Jag åkte in genom en port, snirklade sedan runt på smala gränder utan att känna igen mig från tidigare besök. Sedan ut genom muren som här var dubbel och då hittade jag ett litet hotell, Bayrische Hof. En skylt sade att man hade parkering på gården vilket passade mig utmärkt. Tyvärr hade man inget enkelrum ledigt, det enda var upptaget men damen erbjöd ett dubbelrum med frukost för 45 Euro. Taget!

Dusch och ombyte och sedan ut på stan. Jag frågade var Marktplatz var (där hustrun och jag varit tidigare) och hon pekade längs vägen där jag kommit ut genom de två portarna. Jag promenerar under mitt Indigo-paraply längs gatan som känns som en huvudgata. Många små affärer och några restauranger, italienska och grekiska som så ofta nu i Tyskland. Inget för mig! Är man i Tyskland äter och dricker man tyskt! Ett fint gammalt hotell passeras också på vägen mot Marktplatz.

Väl framme där känner jag igen mig. Tornet vi varit uppe i var det på Rathaus. Jag såg också restaurangen där vi åt den gången, Bürgerkeller. Men där hade jag ju varit så det fick bli något annat. Valet var egentligen ganska lätt, det fanns faktiskt bara en restaurang där det verkade vara full aktivitet, den mittemot

Rathaus kallad Ratsstube. Den var inte från igår precis. På en skylt utanför dörren satt en platta som förkunnade att här hade Christian I av Danmark på 1400-talet tillbringat 7 dagar. Kristian Tyrann eller Christian den Gode beroende på vilken sida av Öresund man bor på. Nåja, kunde han stanna i 7 dagar skulle väl jag palla för en middag.

Därinne var det höga, vackra valv på granitpelare. Ganska välbesatt bl a med 2 långbord med japaner, herrar vid ett och damer vid det andra. Jag fick ett bord i en lite upphöjd avdelning. Öl förstås. Tagessuppe var tomatsoppa så det fick det bli. Man måste ju äta soppa i Tyskland och när det är busväder kan det inte undvikas! Som huvudrätt valde jag faktiskt den billigaste, under 10 €, Geschnetzeltes mit Spätzli und Salat. Det är alltså strimlat kött i sås (vanligt i Bayern och norra Schweiz) med hemlagad pasta (dvs Spätzle) specialitet i Bayern och Schwaben, i det här fallet som knöliga handformade spagettis av varierande tjocklek. Soppan utsökt, huvudrätten likaså och salladen var rejäl. Mätt blev man så det fick bli en espresso och en liten Himbeergeist (hallonbrännvin) som digestif för att lätta trycket. En promenad tillbaka till hotellet och den dagen var framgångsrikt avverkad.

Fin tysk frukost med yoghurt, juice, te, bröd, skinka, korv, ostar och ägg. Sedan iväg längs Romantische Strasse, B 25. Dvs vanlig väg, alltså lämpligt att tanka här för att undvika de höga priserna längs Autobahn. Jag hade nu ett nytt mål att styra mot, en bilhandlare i München. Eftersom jag kommit på att jag nog skulle besöka mina vänner i Untersöcherling söder om München var det ingen större omväg att kika på bilen jag sett på nätet hos den här handlaren.

Jag följde nu vägen via Dinkelsbühl, Nördlingen, Donauwörth och Augsburg. En fin sträcka! Sedan A8 in mot München. Jag skulle sedan för att komma till mina vänner köra ut ur München riktning Garmisch Partenkirchen. Det visade sig att bilhandlaren fanns bara några kvarter från den utfarten! Det var den goda nyheten, den sämre var att han inte hade bilen hemma, den skulle säljas på uppdrag av en kund i Bratislava så kunde jag vänta i 3 dagar så skulle han ordna fram bilen. När vi gick igenom specen på bilen visade det sig att innerkulören ändå var fel så det var bara att åka vidare efter att handlaren lovat försöka hitta ett objekt som passade min smak. Då jag hört på radion om snö ner till 500 meter frågade jag honom om det kunde bli problem att komma över alperna. Inga alls sade han, det bara att stå på. Han gillade f ö Indigon som han först trodde var en Bentley.....

Rakt söderut mot Garmisch Partenkirchen. Nu började man redan se snötäckta berg före själva alperna. Avtag från Autobahn efter kanske 5 mil åt höger och sedan via mindre vägar till Untersöcherling. Det är en mycket liten, typisk bayersk bondby där våra vänner Karin och Siegfried Rauch köpt en 1700-

talsgård. Inte för att bruka utan för att bo i. Jag lärde känna dom i samband med inspelningen av filmen Le Mans 1970. Kan förekommendera läsning om filminspelningen i första numret av den fina tidningen Gran Turismo som kom ut i slutet av september. Han hade där rollen Erich Stahler, Ferraris försteförare och främste antagonist till Michael Delaney, spelad av Steve McQueen. Vi umgicks i Le Mans under 6 månader och har sedan dess hållit kontakten. Jag hade med ett exemplar av tidningen till Sigi. Hans fanns nämligen med på bild i reportaget.

Vi brukar hälsa på då och då när vi har vägarna förbi. Dom brukar alltid vara hemma, han gärna vid ett bord i den fina trädgården med ett glas rödvin framför sig. Dom säger att han jobbar mycket men vi brukar skoja och säga det tror vi inte på när dom alltid är hemma när vi kommer oannonserade. Sist vi var där skulle dom faktiskt till Monaco dagen efter för att borda kryssningsfartyget Deutschland. Man spelar in långfilmer för TV på det här fartyget under riktiga kryssningar med genuina kryssningsgäster. Ombord finns då skådespelare som har någon story att spela. Sigi är kaptenen ombord i vacker vit uniform som löser alla problem. Mord mm. Det här har pågått in många år, först med kortare avsnitt ofta, typ Love Boat, och sedan med långfilmer. Man använder dessa filmer för att också visa olika miljöer. Karin och Sigi får alltså resa runt i världen med bra betalning, antar jag.

Nu när jag svänger in på gården ser jag Karin grönsakslandet. Efter lämplig hälsningsprocedur berättar hon att Sigi faktiskt var iväg och filmade just den här dagen. Hon berättade också att dom varit i Kanada och att dom skrivit kort till oss. Man hittade inga frimärken så korten kom med hem igen. Hon skulle själv till tandläkaren om en stund så det blev en snabbgenomgång av läget med barn och barnbarn. Man är också väldigt sportiga och måna om naturen och allt det gamla. Därför har man i alla år levt med vedeldning i 3 spisar som enda uppvärmning. Det innebar att det var alltid kallt när man kom hem och dessutom nollgradigt i vissa delar. Nu skulle man till hennes stora glädje äntligen få eluppvärmning i form av en vägg i sten som värms upp elektriskt (AEG). I Tyskland har man en lägre taxa för el för uppvärmningsändamål så det skulle inte bli för dyrt. Var Karin glad för denna förbättring!!

Med försäkran om att vi snart skulle ses igen för jag vidare, nu mot den lilla bayerska staden Murnau där fö Karin och Sigi bodde tidigare. Dags för lunch. Parkering nära centrum och en promenad till huvudgatan i jakt på en bra tysk krog. Först gick jag genom bryggeriet men deras restaurang verkade inte så välbesökt. Kanske ett ställe för kvällen? Ut på huvudgatan. Där var det fö marknad den dagen. Kryssa bland stånden, passera en grekisk restaurang, ett Eiscafé, en italienare, en grek, en pizzabar, en turk med kebaber, en grek till och när jag nästan gett upp vid Rathaus dök en riktig tysk upp. Minns inte namnet

men den var genuint rätt med tränredning. Dagens var en "Schweizer Hacksteck mit Salat". Planen var kôrv men det åt jag ju dagen innan så det fick bli detta. Det lät ju inte dumt! Hacksteck är ju hackebiff och med Schweiz i maträtternas namn så innebär det att ost finns med i spelet. Fin tysk syrad sallad först och sedan huvudrätten som visade sig vara en rejäl skiva köttgrotta (dom som inte är från Göteborg kanske behöver en översättning, "köttfärslimpa") som hade gratinerats efter att den skivats med en rejäl skiva ost. Till detta Spätzle, nu inte som långa degbitar utan som småknyten. God sås till. Jag saknade inte kôrven.

Tillbaka till bilen. Jag hade på restaurangen tittat i kartboken och bestämt vidare rutt. Jag hade ett tag tänkt på att åka via St Anton i Österrike och uppleva gamla minnen. För att komma dit skulle jag behöva åka över Fernpass på 1209 meter, klart över snögränsen nu och sedan för att komma från St Anton gällde att forcera Arlbergpass på 1793 meter. Det kändes lite för äventyrligt och kombinationen låg vikt och breda däck (jag körde på väl använda 225:or) fick mig att planera om. Nu valde jag att åka parallellt med alpslutningen västerut, delvis på mindre, mycket roliga vägar. Jag programmerade GPS:en men höll aldrig på att komma ur Murnau. Runt, runt och in på återvändsgator. Det hade tydligen varit viss vägomläggning så det var kartbok fram för att hitta ut.

Väl ute visade sig vägvalet var utmärkt. Perfekta för Indigo! Vackert och genom fina, bayerska byar. Via Kempten till Bregenz i Österrike. Vägen hette delvis Deutsche Alpenstrasse och låg strax under snögränsen. Det var nog tur att jag inte åkte den andra vägen, det hade aldrig gått. Det här var precis att det gick. Mitt mål för dagen jag satte upp i Murnau var en lite ort vid Vierwaldstättersee i centrala Schweiz som heter Brunnen. Ett nostalgiskt mål liksom St Anton hade varit. Här gick jag som 14-åring en sommarkurs för att lära mig tyska.

Här ville nu GPS:en köra mig på motorväg via Lichtenstein men jag ville gena över bergen efter St Gallen mot Rappersvill. GPS:en väljer ofta motorväg även om det är väsentligt längre. I kilometer men kanske inte i tid. En riktig Indigo-väg över bergen från Bodensee till Zürichsee visade det sig där man fick ta i ibland bland alla som ville visa vad dom kunde. Sen var det trögt genom Rappersvill innan nästa väg över bergen mot Schwyz kunde anträdas. Igen en perfekt Indigo-väg. Bra med omkörningsfiler i motluten. Schwyz är huvudstad i kantonen med samma namn, grannort med Brunnen.

Det händer en del när man är borta...1957 bodde jag tillsammans med en del andra elever på en bondgård mellan Schwyz och Brunnen. Längs landsvägen gick då en spårvagn som vi använde när vi inte gick de 2 kilometerna till och från Brunnen där lektionerna avhålls. Nu hade det blivit motorväg och några spår efter spårvagnar syntes inte. Det gick också järnväg in till Brunnen visade det sig. Jag hade helt glömt bort eller förträngt den. Den fanns naturligtvis då

också, det är ju den stora Gotthardbanan som nu föll skall få en ny tunnel under passet. Den som skall bli den längsta järnvägstunneln i världen.

Väl inne i centrum (det är ingen stor ort) kände jag igen mig, fina gamla hotell från när förra seklet var ungt ut mot sjön. Det är fantastiskt vackert här. I regnet kan man ana Schiller-stenen mittemot i vattenbrynet nedanför höga berg. Schiller som skrev om Wilhelm Tell. Till vänster därom ligger Rütli Wiese (Rytliängen) där Schweiz bildades 1/8 1291 genom att skurkantonerna Schwyz, Uri, Unterwalden och Luzern (tror jag det var) där gick samman och bildade federationen.

Hotell är det ingen brist på här, säkert 25 inom ett par hundra meter. Jag valde ett som kändes passande för min kassa, Hotel Brunnerhof. Eftersom det inte hade sjöutsikt borde det vara lite billigare. Inga problem att få rum. 90 SFR med frukost och Kurtax. Fick väl gå...Det verkade vara lite på dekis. Ingen Internet och en fjärrkontroll till TV:n som inte fungerade. Vid frukosten klockan 8 följande morgon var jag ensam i matsalen. Ingen hade före mig rört bland påläggen eller tagit juice. Den var dock OK men ingen mer kom heller innan jag lämnade.

Lite trevligare var väl aftonen innan. Det gällde att hitta ett hyggligt näringsställe. En bra grundregel är att undvika hotellrestauranger, man får där nog med kunder även om restaurangen inte är toppen medan den som driver enbart restaurang bara har dess kvalitet att lita till. Vid torget snett emot mitt hotell ligger en vacker byggnad med Hotell Weisses Rössl (Vita Hästen) där restaurangen ser trevlig ut och var välbesatt. Om jag inte hittade något bättre kanske man fick frångå regeln. Weinstube Taube som är grannen kom jag ihåg från 1957 men nu hade en skylt om Pizzeria tillkommit. Inte läge för det. Jag går några meter till husen som vetter mot sjön. Hotell efter hotell. Men så ser jag något jag också känner igen, inne i ett hörn Schmidstübli, den lilla smedkrogen. Priserna utanför var inte avskräckande. Det får bli den.

En bärs först för att skölja ner vägdammet, sedan en buljong med ägg och därefter wienerschnitzel. Soppan utsökt (en av mina favoriter efter sommarjobb i Tyskland 1961) och wienerschnitzeln visade sig vara tre. Två har jag varit med om flera gånger men tre! En liten flaska av det schweiziska rödvinet Dôle från Valais fick fungera nedsköljare. Som göteborgare är jag ju bara tvungen att påpeka (igen, kanske) att det inte är så dåligt som det låter.

Är man i Schweiz borde man ju också ta ett glas av något av deras utmärkta, torra vita viner. Dom går knappt att få tag i utanför Schweiz eftersom man dricker upp dom själva. Man unnar inte oss utanför Schweiz att få dricka det har en schweizare berättat för mig för flera år sedan. Eftersom Weinstube Taube så

att säga låg på vägen fick det bli ett glas där trots pizzeriaskylten. Där fanns flera kunder med samma ärende. Flera små, höga bord med höga stolar för vinkunderna. Ja, det var en helt OK avslutning på dagen.

Efter frukosten iväg söderut längs landsvägen riktning Gotthard. På en slingrande hylla längs sjökanten är det en vacker väg. Rütli Wiese syntes ljusgrön på andra sidan sjön. I änden på sjön ligger Altdorf. Mest känd kanske för sin staty av Wilhelm Tell med son. Här kom jag in på motorvägen mot Gotthard. Nu var det lite äventyrligt om jag skulle komma över. Passet var stängt, det var skyltat men hur var det med tunneln? Jag har åkt över Gotthard några gånger innan men då fanns inte tunneln. Hur högt ligger den? Grått, och snöblandat regn som i takt med att vi stiger uppåt blir allt snöigare. Dock full trafik vilket tydde på att det var OK. Eller skulle man lastas på tåg och åka tåget genom järnvägstunneln? Lagom till att det är helt vitt på sidan om vägen medan vägen är snöfri tack vare dess högre temperatur dyker tunnelöppningen upp! Tur! Inga extra avgifter för den, den s k Vignetten på vindrutan för 40 SFR som jag köpt vid gränspassagen fick räcka.

Det är ingen liten tunnel, 16,9 kilometer lång. Dock bara 2-filig med mötande trafik. Jag körde in i gråväder med regnblandad snö men kom ut i en ny värld under en helt klar och blå himmel! Inte den minsta molntapp! En otrolig omställning! Fortfarande dock ganska kallt så jag körde vidare ner mot Lago Maggiore och Locarno innan den eländiga suffletten åkte av. Inte för att en enda droppe vatten läckt in (den här gången...) eller att den fladdrat, det är bara så att Indigon är en öppen bil och skall, enligt mig, köras öppen. Det blir en helt annan bil att köra. Tyst (ja, i alla fall betydligt tystare) och med en enorm frihetskänsla. Man kan andas!!!

Planen för dagen var lite oklar. Pga problemen strejker och elände med bränslebrist som följd gällde det att göra sträckan genom Frankrike så kort som möjligt. Lämpligt var då att korsa gränsen efter Ventimiglia nere vid kusten. Full tank och reservdunken på 5 liter kanske skulle räcka till Spanien då. Till Ventimiglia finns 2 vägar, antingen längs den italienska Rivieran via Savona eller över bergen. Sitter man i en Indigo är valet lätt, över bergen så klart! Kul vägar! Enda frågetecknet var igen snön. Tunneln under Colle di Tenda ligger på 1279 meter. Det här är ju ganska långt söder om Gotthard så jag satsade på den.

Vägen längs den västra stranden på Lago Maggiore är väldigt fin. Det går inte fort men det är vackert. Otaliga vackra villor med säkert minst 100 år på nacken, gärna rosa. Passage in till Italien och sedan förbi Stresa, en annan favoritort som nu blev förbikörd, in på Autostradan. En snabbbluch på en Autogrill längs motorvägen. Lite märkligt är att man där först skall till kassan och betala och sedan mot kvitto få det men betalt för. För en utlänning på genomresa är det inte

alltid så lätt att veta vad man vill ha. Jag såg i alla fall i disken en rejäl macka med skinka, ost och tomat som hette Capri. En sådan fick det bli plus en vatten och en kaffe, En positiv överraskning med mackan var att den placerades i ett hett grilljärn innan jag fick den. Mums!

Sedan vidare längs Autostradan via Turin till Cuneo där jag vek av västerut mot bergen. Det såg lite spännande ut med de vita bergen på avstånd i väster.....Skyltar med däck med snökedjor dyker upp, snön börjar lägga sig längs vägen. Vägen upp var mycket underhållande även om en del vägarbeten med ljussignaler drog ner tempot. 11 serpentinkurvor det sista upp till tunneln utan problem!

Uppe vid tunneln hade jag tur, grönt ljus! Man hade nu börjat med ett nytt system eftersom tunneln är ganska smal. Personbilar kan mötas där inne medan man nu för lastbilar för säkerhets skull enkelriktar tunneln. De samlades alltså ihop i en egen fil med rött ljus i väntan på sin tur. Det kan ju bli långa väntetider då tunneln är ganska lång. Tur som sagt!

Vi är nu i Frankrike men på vägen ner till Ventimiglia hamnar vi Italien igen. Det här är en vägsträcka för inspirerad körning. Här uppe ovanför Monte Carlo går flera av rallyts specialsträckor. När jag närmar mig Ventimiglia rådfrågar jag GPS:en om bensinmackar. Väljer den närmaste och den visar sig ligga 50 meter före den motorväg jag skall ta! Perfekt. Sedan genom tunneln som här skiljer Italien från Frankrike. När dagen grydde funderade jag lite på att göra nästa stopp i Nice. En annan favoritort vi besökt många gånger. Bl a bodde farsan där ett antal år. När jag nu närmade mig Nice och klockan egentligen var för tidig för stoppet och när jag nu påmindes om trafiken där rullade jag på västerut. Arles skulle kunna var ett bra stopp men jag bestämde mig för Aix en Provence eftersom jag aldrig stannat där tidigare. Arles har fått lunchbesök några gånger. Kul att se något nytt och många svenskar har ju studerat i Aix en Provence.

Aix visade sig ha en kompakt stadskärna med en ringväg runt, troligen där en stadsmur legat. In på den. Massor med skyltar om hotell men omöjligt att stanna. På andra varvet svängde jag över trottoaren in i en portgång där det stod att det var hotell med garage. En snabb inspektion av rampen ner till garaget visade att jag skulle bli hängandes på underredet och det är ju inte så kul. Backa ut igen i trafiken. På varv ett hade jag sett ett hotell med garage på skylten utan att kunna stanna. Nu gjorde jag det lite halvilegalt med varningsblinkers. Jodå, rum fanns men garaget var fullt. Den vänliga tjejen sa att längre ner på gatan fanns ett hotell som också hade garage, Efter diverse krångel lyckades jag hamna på rätt sida för ett stopp där med varningsblinkers. Jodå, rum fanns men garaget var fullt. Hon sade att det fanns ett stort parkeringshus vid shoppingcentret intill. Igen efter diverse svängande pga enkelriktningar kom jag dit. Jodå, plats fanns

det gott om. Ur med grejerna och sedan hiss upp till gatuplanet. I vilken riktning låg nu hotellet? Det här var tydligen ett ganska nytt shoppingcenter i marmor och naturligtvis både H&M och Zara nära varandra. Jag hittade i alla fall rätt utgång.

När man konkar på bagage inser man finessen med husbil. Jag hade visserligen bara 3 kollin men dom var alltid i vägen när man kulle genom en dörr t ex. Hotellet, Artea, var 2 stjärnigt. Lite sunkig matta i trappan upp till receptionen. Ytterligare en trappa upp till mitt rum, mindre sunkig. Rummet var dock mycket bra. Nyrenoverat och med fint badrum. Man hade tydligen renoverat lite här och var och satt upp stenplattor på väggarna i korridorerna för att ge, tror jag, ett grekiskt stuk. Gratis WiFi förstås. Dusch och omklädning efter mailkoll. Damen i receptionen hade nu ersatts av en herre. Jag frågade honom om läget med bensin. Han sa att det var stora problem på grund av strejker och blockader. Han hade hört att en BP-mack i stan kanske hade lite kvar. Att det skulle vara bättre på motorvägarna trodde han inte. Jag hade trott att folk kanske undvek att köra ut på betalvägarna bara för att få tanka men det var tydligen inte så. Jag undrade också om det var säkert att gå ut på stan eftersom jag är 67 år och fortfarande jobbar bland upprörda fransoser som vägrar jobba efter 60. Han så att det var lugnt med ett visst leende.

Tvärs över gatan till stadskärnan. Först en öl på en uteservering. Till den kom obeställt en skål med tapenade och en med något som likande räksallad utan att vara det. Till detta ett antal crisps eller vad dom nu heter. En god och generös överraskning och ändå var det bara en liten öl jag hade beställt. Sedan in för rekognosering i stadskärnan. Här var det smala gator och gränder i ett oregelbundet mönster med otaliga restauranger och barer. Det märktes att det är en studentstad med alla ungdomar ute. Trots att det ”bara” var torsdag. Här och var pampiga palatsbyggnader. Jag brukar ha hyggligt lokalsinne men efter en halvtimme hade jag tappat bort mig. Jag hade inte kommit fram dit jag räknat med då jag trodde jag gått en runda för att närma mig utgångspunkten. Nu var det ju ingen större fara eftersom stadskärnan var inom kringvägen och den skulle jag ju alltid känna igen. Så småningom, efter att ha fått se ytterligare gator med restauranger och polishuspalatset kom jag till en byggnad jag kände igen och kunde därmed orientera mig till ett ställe där jag sett en tänkbar restaurang för middag.

Restaurangen jag valt hette Chez Jo och låg vid ett litet torg med en fontän, restauranger runt om och massor med ungdomar med glas i händerna på torget. Det hade varit fullt när jag gick förbi innan vilket var ett gott tecken. Det var det fö i många. Här var det ett otal pasta- och pizzakrogar blandat med marockaner och indier. Allt för billig studentmat. Chez Jo hade också pizza på markisen men meny utanför antydde en äkta fransk krog och det var ju vad jag ville ha. Det

var lite bistrostuk på den. När jag kom dit hade ett bord blivit ledigt nästan längst ut i den vävinslutna uteserveringen. Med plastfönster i väven förstås. Utmärkt med fin utsikt över torget och resten av restaurangen.

En Pastis först för att komma i fransk mood inför val av mat. Jag var inte sådär jättehungrig så ingen av förrätterna passade mig, de blev bara för mycket. Men man hade tomat och mozzarella vilket innebar att man borde kunna göra en tomatsallad och det är ju inte dumt och dessutom lätt. Servitrisen lovade ordna det och en efterföljande bit oxfilé fick det bli. Till det en karaff med lokalt rödvin (mycket smak beställd, inte någon sur och tunn Bordeaux).

Klientelet på krogen var inte typiskt det som stod utanför, studenter, utan här var det lite äldre. Fullt pådrag hela tiden, så fort ett bord blev ledigt kom nya in. Bredvid mig vid hörnbordet ut mot torget hamnade 2 herrar. Man beställde och fick pizzor. Jag måste säga att jag har nog aldrig sett så tunna pizzor tidigare. Som tunna flarn! Den ena grannarna fick var helt täckt med något brunt som jag tyckte såg bekant ut men jag aldrig sett på en pizza förut så jag var tvungen att fråga: "excusez-moi, est ce que c'est une pizza carpaccio?". Ursäkta, är det en Carpaccio-pizza? Jo, det var det. Han intygade att den var så god som den såg ut. Något att testa en annan gång. Jag passade på att fråga om bensinläget. Man sade att i städerna var det besvärligt men att det på motorvägarna inte var några problem. Man sade intressant nog så här: du betalar en avgift för att köra på motorvägen och då är det deras ansvar att se till att du kan köra där, och där ingår att förse dig med det bränsle du behöver. Inga problem! Efter en espresso och en cognac var det läge för hotellet och lite mailande före sömnen.

Frukost klockan 8 på hotellet. Egentligen skall man inte äta frukost på franska hotell. Det brukar bara vara en continental breakfast, dvs kaffe eller te, en brödbit, en croissant, smör och marmelad. Inte mycket att hurra för, mycket bättre att gå till en lokal bar. På det här hotellet sa man att var just en petit déjeuner continental som vankades. Nu var det egentligen inte helt sant, här kom en juice, en yoghurt och äpple därtill så det var OK. Döm om min förvåning när mina bordsgrannar från Chez Jo satte sig vid bordet bredvid mig! Inte för att Chez Jo låg så långt bort men det fanns säkert minst 100 restauranger som låg närmare. Lite lustigt att man känner igen folk redan efter en kväll. Jag sade au revoir när jag lämnade frukostmatsalen utan att tro att vi skulle ses igen. Men, när jag sedan checkar ut, vilka står då vid receptionen? Och sedan när jag står i shoppingcentret och betalar parkeringen vilka kommer till just den betalautomaten? Ja, lite lustig blir det ibland. Dom skulle i alla fall jobba i Aix under dagen och sedan åka vidare till Grenoble för jobb där så vi tog här avsked för gott, adieu, då nu vägarna tycktes skiljas till slut.

Med GPS:ens hjälp tog jag mig smidigt ut ur staden och ut på motorvägen i riktning Arles. Först riktning Lyon och efter att den vägen lämnat oss till höger i den backiga, spektakulära terrängen håller vi mot Nîmes. En gammal romersk stad precis som Arles, Avignon och Orange, alla nära varandra. Det måste varit en stor romersk befolkning här eftersom man behövde stora arenor i alla fyra orterna som fortfarande används. Den i Orange lär fortfarande vara den enda i världen där bakväggen bakom scenen fortfarande är intakt. Arles har annars blivit något av en konstnärsstad där bland annat van Gogh bodde. Nu var det inte läge att stanna utan jag följde motorvägen förbi, en väg som går genom norra delen av Camargue, en sumpig mark skapad av Rhône's delta och där det fortfarande lär finnas vilda hästar. Arles ligger fortfarande just vid Rhône. Fortfarande inte en molntapp och njutningen är fullständig i Indigon. Efter Nîmes är vi inne på stora motorvägen mot Spanien. Skyltar berättar att den heter Via Domitia vilket lär vara den gamla romarvägen mellan Italien och Spanien. Kanske har man dock asfalterat om den? Breddad är den i alla fall. Den har också det franska namnet, också skyltat, La Languedocienne då den går genom Languedoc.

Vi passerar Montpellier, ser berget där Séte ligger ute vid kusten, skymtar Bassin de Thau som med en sandrevel mellan Séte och Cap d'Agde avskärmats från havet. Hustrun och jag passerade 1974, tror jag det var, Cap d'Agde på vår årliga semestertur per bil söderöver med tält i bakluckan. Cap d'Agde höll då på att byggas upp och vi kunde då köpt en trevlig ny lägenhet vid torget vid hamnen för 130' FFR. Orten har blivit ett ineställe för inte minst herrar som gärna är lättklädda så man undrar vad man nu skulle fått för en sådan våning.

Agde ligger strax innanför och är enligt skyltarna på motorvägen en grekisk stad, "ville greque". Den städerska jag hade på ett kontor på gamla Götaverkenområdet bilade varje sommar till just Agde med sin man för semester så något bra borde det vara där. Besök där får bli en annan gång.

Nu börjar det bli läge för tankning och jag vet sedan tidigare att det finns en Shell-mack utanför Béziers på motorvägen. In dit med viss spänning, skulle man ha bensin eller inte? Av bränslemätaren att döma var det ytterst tveksamt om jag skulle kunna ta mig till Spanien inklusive min femlitersdunk. In på macken. Flera bilar där, inga skyltar, inga avspärningar, bara att köra fram och tanka fullt!!! Jag frågade i kassan om man inte hade problem med att få bensin. Nej, inga som helst! Tänker man efter, vilket man borde göra oftare, var det ju ganska självklart. Fransosernas aktioner hade stoppat raffinaderier och leveranser därifrån - i Frankrike. Dvs Elf och Total. Shell får ju sin soppa från Holland!

Himlen hade nu mörknat något, inte för att det kändes som risk för regn men eftersom man vill åka öppet kanske det var en faktor för framtida vägval. Jag

hade ännu inte bestämt fortsättningen. Första förutsättningen för val var att det fanns bensin i tanken. Carcassone på vägen mot Toulouse har rekommenderats mig för ett besök. En mycket fin gammal stadskärna sägs det. När jag såg på klockan var det för tidigt för övernattnig. Pau (Bernadottarnas stad) är ju alltid fin men där har jag varit flera gånger på senare år. Fortsätta motorvägen mot Barcelona? Har jag gjort det förut??? Ja, och inte är det den mest upphetsande vägen att köra sportbil på. Det var också frågan hur jag skulle närma mig Marbella, via ostkusten eller via inlandet. Molnen hade nu lättat så de var inga hinder i vägvalet. Beslutet blev att köra av motorvägen strax för den spanska gränsen vid Perpignan och köra upp i och över Pyrenéerna på småvägar.

Sagt och gjort. Det börjar med en 4-filig väg och det är skyltat mot Andorra. Inte för att jag skall dit men mycket nära innan min väg viker söderut. Vägen börjar alltså bred men smalnar sedan av undan för undan. Mycket fin! Stannar för lunch i Prades. Såg nämligen en skylt "Super U" vilket är en av få affärer som för en av familjens favoritostar, Boursault. Mums! När man nu får chansen måste man köpa. Visserligen kommer bagageutrymmet att ha en viss doft men den känner ju inte jag i förarsätet. På samma parkering ligger en McDonalds så jag äter där som omväxling. Menyerna är ju lite annorlunda mot Sverige. McFeast verkar heta Royal och finns i många upplagor. Jag valde en rätt som hette M vilken hade en lite större burgare i grövre bröd och med ost och sallad på. Helt OK val. Trots att man också serverade öl tog jag en cola och en espresso. Fint att sitta ute och äta! Efter inköpet av ostarna bar det av vidare sydväst ut uppför bergen.

Det här var verkligen fina indigovägar! Många kurvor, allt från serpentinkurvor till långa högfartsböjar med god sikt. Ett sant nöje att köra här. Vilket andra också tyckte vilket då och då piffade upp körupplevelsen. Vi skall väl inte glömma naturen! Mycket vackert, höga bergssidor, snö på topparna, raviner, floder, gröna vidstäckta dalar och vackra byar. Frankrike lämnar vi i Bourg Madame och sedan är det Spanien. Ingen större skillnad här mellan länderna om man säger så.

Efter Puigcerda fick GPS:en fnatt. Hon (hustrun säger att jag kritiserar den bara för att det är en kvinnoröst men det är fel) ville vid 3 tillfällen att jag skulle svänga höger vilket jag första gången med viss förvåning gjorde. Huvudvägen som jag skulle följa fortsatte ju rakt fram. Instruktionen var att svänga höger, sedan omedelbart vänster och sedan omedelbart höger vilket innebar att jag var ute på huvudvägen igen. Vi dessa 3 tillfällen var det nämligen så att det var en mindre avtagsväg åt höger men att i stället för att göra avtaget 90° hade man gjort en 45°-gradare från vardera hållet. Dvs det blev en lite triangel med kanske 5 meters sidor i korsningen. Damen i GPS:en behandlade det ungefär som en

rondell och trodde alltså att det var enkelriktat runt trekanten. Hon lurade mig en gång men sedan struntade jag i dessa instruktioner. Min erfarenhet är fö att man måste alltid ha karta med sig för att dubbelchecka GPS:ens instruktioner, Annars kan det sluta lite hur som helst. I alla fall efter att ha haft en Garmin och nu en Tomtom.

Efter La Seu, där den södergående vägen från Andorra kommer, är det en mycket fin väg rakt söderut. Snabb! Svagt utför, längs sjöar, snabba kurvor! Bitvis tror man att man är i Alperna.

I och med beslutet att köra över bergen, vilket var ett mycket bra beslut, en sån skillnad mot att tugga fram på en motorväg, hade jag inte bestämt om ostkusten eller det inre av Spanien gällde för fortsatt resa. Båda möjligheterna fanns kvar egentligen ända till Lleida. På ostkusten var det egentligen bara Tarragona som attraherade men det var för tidigt. Benidorm är ju alltid kul men för lång bort. Det fick bli inlandet även om inget särskilt lockade här för övernattnig. Toledo var för lång bort. Nu kom jag på att eftersom jag ju skulle vara turist också kunde åka till klostret/slottet El Escorial just bortom Madrid. Vi passerade det med husbilen häromsistens med gick aldrig in. Det tänkte jag göra nu. Det låg dock utom räckhåll för övernattnig så jag fick inrikta mig på någon ort längs motorvägen mellan Zaragoza och Madrid. Något skulle man väl hitta!

Alltså nerför det sista sluttingarna ner på högplatån mot Lleida, in på motorvägen mot Zaragoza. Tack vare floden Ebro är det ganska grönskande på sina ställen. Vi följer också bitvis AVE-banan mellan Madrid och Barcelona. Det är ett imponerande bygge. Får man sedan förmånen att se ett tåg i 300 km/tim är det en höjdare. Efter Lleida passerar man en metallbåge man byggt över vägen. Det är nollmeridianen man passerar här. Då börjar man förstå varför man har så ljusa kvällar här. Vi är alltså i Spanien långt västerut, längre än man först anat. Och ändå har vi Central European Time här. Åker vi rakt söderut till Marocko är tidskillnaden plötsligt 2 timmar vilket förmodligen är betydligt med rättvisande. Men nu ville spanjorerna ha samma tidszon som centraleuropa och då fick det bli så.

Zaragoza ligger nere vid floden Ebro och därefter är det rejäla backar uppför. Och snart nerför igen. Trots att detta är motorväg är den mycket rolig att köra, upp och ner och mycket snabba kurvor. Man talar om högplatån men här finns många abrupta nivåskillnader. Mest röda berg men ibland kan bergsskärningarna vara som fantastiska färgrika paletter. Till och med mer spektakulära än turistmagneterna "Painter's Palette" i Döda Dalen i Kalifornien jag haft förmånen att besöka vid biltestning med Volvo. Ibland är det svårt att hålla ögonen på vägen med dessa scenerier.

Spektakulära är också dessa enorma vindkraftsparker med många hundra vindsnurror. I våras hörde jag förresten att ett dygn då hade Spaniens samlade snurror för första gången levererat mer än 50% av elbehovet. Det är ju jättebra! Det tråkiga är ju att man ändå måste investera parallellt i annan klimatoberoende elproduktion. Som nu när dom stod stilla eftersom det inte blåste måste ju elen komma någon annanstans ifrån.

Jag börjar bli lite trött, det har börjat mörkna lite så det är läge att söka nattkvarter. Längs vägen finns hela tiden enklare hostal vid bensinstationer men jag ville ha något lite bättre. På avståndsskyltarna dyker Medinaceli upp vilket tyder på att orten kan vara stor nog för ett hotell. Jag satsar på den. Efter ett par mil är det avfart. Alldeles efter avfarten dyker ett 3-stjärning hotell upp, Hotel Nico. Varför inte? Fullt med bilar men en lämnar just så jag står nästan rakt utanför entrén, Jodå, rum finns för 45€. Mycket elegant med marmor och massor med gamla (eller ser i alla fall gamla ut) målningar. Rummet var perfekt och Wifi hade man också. Vad mer kan man begära? Jag frågade om restaurangen var öppen. Jodå klockan nio! Jag uppfattade det, som svensk, att nu gällde det att passa sig för att kocken går hem nio. Nu var vi Spanien så det är naturligtvis så att kocken kommer inte förrän nio!

Lite mailjobb, dusch, ombyte och ner till baren, Cafeterian, för att skölja vägdam. Det här var en 16 meter lång bardisk med 2 meter ytterligare avvinklat i båda ändarna. Framkanten nervikt 2 decimeter och med en inrullad ränna som dekoration. Allt utan en synlig skarv och välpolerat. Om man tittade riktigt noga kunde man se att det var 4 meter långa bitar som skickligt svetsats ihop. Imponerande! Lämplig för en bärs! Här var det en ständig trafik. Kunder kom i en jämn ström, ibland överfullt, ibland med flera luckor längs disken. 24 timmar om dygnet körde man och 4 man bakom disken skötte det hela. Så fort någon inte hade någon att betjäna började han putsa. Disken, de genomskinliga locken över tapas och söta kakor, flaskor, glas, hyllor, ölskänken. Allt var skinande blankt. Roligt att se.

Snart var klockan tjugo över nio och lagom för att se vad kocken hade att erbjuda. Restaurangen var en trappa upp. Stor och med pampiga tavlor där också. Ett enda bord var upptaget när jag kom dit. En fino, dvs torr ljus sherry, först för att inspirera vid genomgången av menyn. Egentligen är ”menyn” en missuppfattning. Meny är, om man skall vara korrekt, en redan kombinerad måltid till skillnad från á la carte där rätterna står var för sig. Så skall man vara korrekt tittade jag alltså i matsedeln. Vilket i och för sig inte hindrar att det där också kan finnas förslag på menyer. Jag valde i alla fall äggröra med räkor, en spansk favorit, följd av fläskfilé, något som inte kan gå snett här. Till det husets röda och bubbligt vatten. Under måltiden hann jag bli ensam i matsalen vilket

inte hindrade maten från att smaka mycket gott. Då ingen anlant under måltiden bestämde jag mig för kaffe i baren i stället.

30 Euro senare stod jag i baren och beställde kaffe och brandy. Man måste ju tänka på hälsan! Fortfarande fullt pådrag här. Ett par nya hade gått på sina skift bakom disken. Den ene såg ut som Zlatan men utan tatueringarna. Sedan till rummet. På vägen passerade jag restaurangen som nu hade ganska många gäster, jag som trodde jag var siste man men nu är vi ju i Spanien. Så lite mailkoll och sen i säng. Frukost i baren klockan åtta. Samma personal som när jag lämnade den på kvällen. Samma rush. Sen var det bara att packa bilen och dra.

Riktning El Escorial innebar passage av Madrid. Man har byggt ett fantastiskt vägnät runt Madrid de senaste åren. 3 motorvägscirklar runt stan och nya radiella motorvägar i alla huvudriktningar. GPS:damen ledde mig in på en yttre cirkelvägen, M50 norr om stan förbi Barajas-flygplatsen. De nya terminalbyggnaderna där är fö något utöver det vanliga. Spansk arkitektur har en verkligt hög klass. Sedan nordväst ut på motorvägen som går till Galicien där jag pilgrimsvandrade i somras. Vägen går sakta upp för mot en brantare bergskedja. El Escorial ligger på slutningen. När vi närmar oss ser jag ett stort kors på bergssidan och ser sedan en byggnad nedanför. Jag har sett den på foto förut. Francos gravplats. Jag visste att den skulle ligga nära El Escorial. Avtaget från motorvägen mot mitt mål visar sig gå förbi entrén till gravmonumentet och jag svänger in. Jag har hört att det är sevärt. Det heter Valle de los Caídos, de stupades dal. Det är nämligen inte bara Franco som vilar där utan kanske 30.000 stupade från inbördeskriget. Mannen vid entréporten meddelar att tyvärr är det stängt för tillfället på grund av arbeten så det var bara att vända och dra vidare.

El Escorial som egentligen heter El Real Monasterio de San Lorenzo de Escorial. Det första betyder det kungliga klostret medan resten är stadens namn. Det är en fantastisk byggnad med en vacker, stram arkitektur. Det är dels ett slott där de kungliga bott tidvis, dels ett kloster och dels en gravkammare för de kungliga och deras familjer. Kåken är 153x224 meter (har sett också andra siffror i samma härad). Den byggdes under mitten av 1500-talet på 20 år! Byggt i granit framtagen lokalt. Gravvalvet för kungarna och drottningarna var oerhört pompöst med mycket guld och kistorna, alla likadana, stående på varandra längs väggarna i den runda salen. Två kistor stod där utan inskription. För dagens kungapar. Jag skall inte orda med om detta bygge utan bara rekommendera ett besök. Imponerande, jag har läst någonstans att det är över 1000 rum där. Madrid ligger knappt 5 mil bort från slottet och man kan i töcknet skymta huvudstaden. På vintern kan det bli en fascinerande utsikt. Säkert något de kungliga gillade när de var på besök. Storslaget!

Jag hade funderat på att stanna över natt i Toledo men det skulle bli alltför tidigt. En titt på klockan och inknappning på GPS:en antydde att jag kunde vara hemma i Marbella samma kväll vid 19-tiden. Så fick det bli men via trevliga vägar, inte normala motorvägen söderut från Madrid utan först vanlig väg mot Madrid i sluttningen med trevliga kurvor och sedan M50 igen runt Madrid men söderut den här gången till avtaget mot Toledo på AP 41. Slottet i Toledo är ett karakteristiskt landmärke där det ligger högt upp på kullen som bildar den gamla delen av staden. Har varit där ett par gånger och kan verkligen rekommendera ett besök. Toledo har varit huvudstad i Spanien. Känt för fint smide. Värj-, sabel och knivtillverkning.

Därifrån söderut via vanlig väg, N 401, riktning Ciudad Real, den kungliga staden. Har varit där en gång tidigare och den behöver man inte stanna i. Vet egentligen inte varför den heter som den heter. Enligt Wikipedia är den mest känd för sin handbollsklubb.....Stanna behövde jag dock för lunch innan. Det gjorde jag vi utfarten från en liten by där det var ett flertal bilar på parkeringen och några bord utanför. En lunchmacka skulle sitta fint. På skylten utan för visade dom bl a en bocadillo con lomo, en macka med kött (fläsk). Jag gick in och beställde en sådan och en bärs. I väntan på mackan visade man på storbildsteven en animation med Red Bull-bilarna på banan i Sydkorea. Mycket välgjord där de båda förarna kämpade sida vid sida, sladdade och åkte av men kom i mål samtidigt. Så fick jag mackan. Jag hade trott att det skulle vara tunnskurna skivor av köttet i mackan men det var 3 stycken nystekta utskurna, tjocka fläskkotletter som låg där! 4,50 € inklusive bärsen! Jag gick och satte mig ute och avnjöt mackan. Jag behövde inte lämna bordet hungrig!

Vägen fram till Ciudad Real går över endast småkuperad terräng. Här åker man lika fort som på motorvägen så länge sheriffer och kameror inte syns. Ingen trafik heller. Efter Ciudad Real blir det motorväg en bit till Puertollano som såg ut att vara en gammal gruvort eller möjligen att man ”bröt” lera för tegeltillverkning. Allt där var nämligen tegelfärgat här. Därefter börjar den roliga vägen, den som så småningom skall föra oss över tre pass fram till floden Guadalquivir, den som rinner förbi Cordoba och Sevilla. Det här är en av de roligaste vägarna jag åkt på. Ingen trafik. Omkörningsfiler i motluten, bra sikt i kurvorna. En sann njutning! I ett parti kom jag ikapp en inspirerat körande Cirtoën Berlingo, dvs en lite skåpbil. Vit som dom brukar vara. I ett morlut med omkörningsfil pressade jag mig förbi. Döm om min förvåning när jag såg att ekipaget rattades av en gammal tant! Jag fick faktiskt ta i lite för att skaka av mig henne!!

Sedan ren transportsträcka på motorväg via Córdoba, Antequera, Málaga och sedan hem till Marbella. Lyckligtvis är transportsträckan mycket vacker när det

gäller naturen. Här kan man snacka om olivlundar! Sista backen ner till Málaga, nästan 5 mil, slutar ju med en fin belöning när Medelhavet öppnar sig framför!

Jag åkte alltså måndag kväll och var framme i Marbella vid sjutiden på lördag. 412 minnesvärda mil blev det och flera nya vägar att addera till den exklusiva skara som får kallas Indigovägar. Jag kan varmt rekommendera dom för skönhet och körglädje.